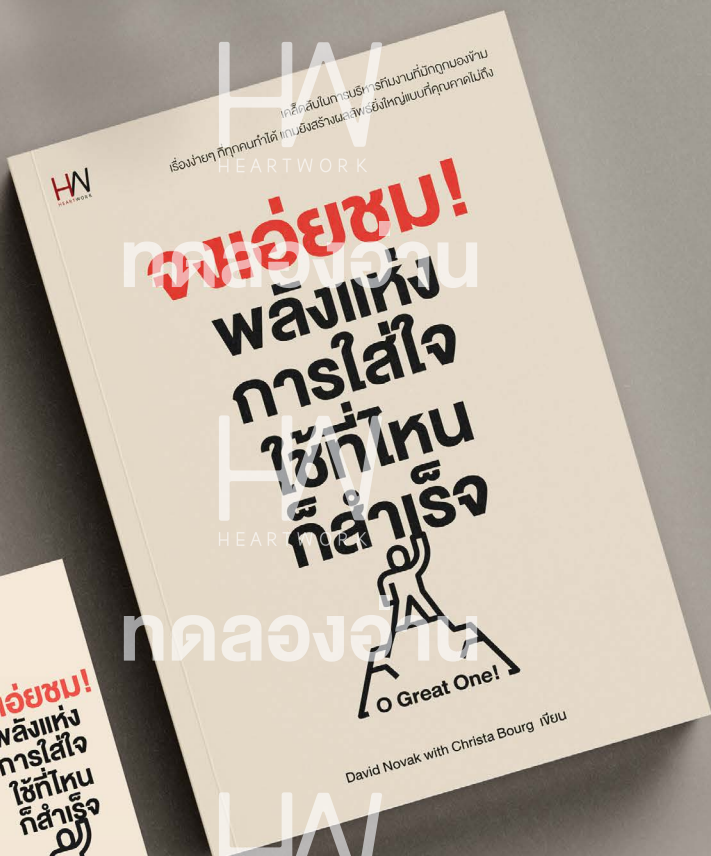

จงเอ๋ยชม!

พลังแห่ง
การใส่ใจ
ใช้ทีไหน
ก็สำเร็จ

GOOD
Work
NEEDS
^A
Heart.

จ่อยชม! พลังแห่งการใส่ใจ ใช้ที่ไหนก็สำเร็จ O Great One!

David Novak with Christa Bourg เขียน
ดวงทอง สรประเสริฐ แปล

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Thai edition published in 2019 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

Copyright © 2016 by David Novak

This edition published by arrangement with Portfolio, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2438-6

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ Heart Work
ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พินับ

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

O GREAT ONE!

เรื่องราวเล็กๆ
เกี่ยวกับพลังแห่งการให้ความสำคัญอันยิ่งใหญ่

เดวิด โนแวก
และคริสต้า เบิร์ก

ขออุทิศหนังสือเล่มนี้
ให้กับการต่อสู้กับความขาดแคลนในเรื่องการให้ความสำคัญ
ที่ยังคงมีอยู่บนโลกของเราทุกวันนี้

แต่ทุกคนที่กำลังพยายามทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่
และควรค่ากับการได้รับการยกย่อง
เรื่องราวนี้ขอมอบให้พวกคุณ

คำนิยม

ตอนหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่านไม่ได้คาดหวังอะไรเลยครับ แต่อ่านแล้ว
ผิวดาคามากๆ หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ทำให้ผมเปลี่ยนมุมมองเรื่องการบริหารทีม
ไปเลย

หัวใจของหนังสือที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังการเล่าเรื่องที่น่าสนใจ คือความสามารถ
ที่ทำให้เราเห็นภาพแล้วเอามาคิดตามได้กับสถานการณ์จริงที่เราเจอได้เลย

ผมชอบหนังสือเล่มนี้มากถึงขนาดซื้อแจกทีมงานทุกคน และนโยบายเรื่อง
การบริหารทีมใหม่ๆ ที่ผมนำมาใช้ก็ได้มาจากหนังสือเล่มนี้ครับ

เป็นอีกเล่มที่ถ้าอยากเข้าใจคนมากขึ้นไม่ควรพลาดครับ

วิศ หาญอุตสาหะ

CEO บริษัท ศรีจันทร์สโสด จำกัด

สารบัญ

บทนำ โอ้ เกรท วัน! : จุดเริ่มต้นของเรื่องราว.....	9
ส่วนที่ 1 : ปัญหาเรื่องบ๊อบ.....	13
ส่วนที่ 2 : คำตอบของโอจีโอ.....	51
ส่วนที่ 3 : โอจีโอในเชิงปฏิบัติ.....	125
แหล่งข้อมูล	
หลักการ 10 ข้อ สู่แนวทางเพื่อการสร้างแรงบันดาลใจโอจีโอ.....	203
ใครคือโอจีโอของคุณ.....	208
คุณเป็นโอจีโอของใคร.....	209
กิตติกรรมประกาศ.....	210
ขอต้อนรับสู่โลกโอจีโอ.....	212
แต่โอจีโอของฉัน.....	215

บทนำ

ไอ้ เกรท วัน! : จุดเริ่มต้นของเรื่องราว

โอจีโอ (OGO) ย่อมาจาก ไอ้ เกรท วัน! (O Great One!) ซึ่งเป็นชื่อที่หลายคนใช้เรียกผมตั้งแต่พวกเขาเพิ่งหัดพูด อาจจะฟังดูเวอร์เกินไปหน่อยสำหรับบางคน แต่มันเกิดขึ้นตอนที่ลูกสาวของผมเริ่มตั้งท้องลูกคนแรก แล้วผมก็ไม่อยากถูกเรียกว่าคุณตา ตาจำ หรือคำทั่วไปที่ใครๆ เขาใช้กัน ผมอยากให้เป็นอย่างอื่นที่ตลกๆ น้อยลงแล้วก็ไม่เหมือนใคร ส่วนเรื่องที่ว่าแล้วมันกลายเป็นคำว่าโอจีโอได้ยังไงนั้น ผมจะเล่าให้ฟังทีหลังก็แล้วกัน ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ทุกคนต่างพากันหัวเราะเวลาได้ยินชื่อนี้ แต่มันยังเป็นคำที่หลายๆ เรียกได้ง่าย ชื่อนี้ก็เลยฮิตติดปากขึ้นมา

นับตั้งแต่นั้นมา โอจีโอก็กลายเป็นยิ่งกว่าชื่อเล่นที่ครอบครัวใช้เรียกผม มันกลายเป็นตัวแทนของบางสิ่งที่ผมฝึกฝนและส่งเสริมให้เกิดขึ้นมาตลอดช่วงชีวิต มันคือพลังแห่งการให้ความสำคัญ* อันสุดอัศจรรย์นั่นเอง

หนังสือเล่มนี้จะบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับพลังที่ว่านั้นแหละครับ ศูนย์กลางของเรื่องอยู่ที่ชายคนหนึ่งนามว่า 'เจฟฟ์ จอห์นสัน' ซึ่งได้กลายเป็นซีอีโอของบริษัทแฮปปี้ เฟซ ทอยส์ บริษัทที่อยู่ในสถานะใกล้จะต้องปิดฉากลงเต็มที

* ดัชนีภาษาอังกฤษใช้คำว่า Recognition ซึ่งหมายถึงความเข้าใจ การชื่นชม การยอมรับ รวมไปถึงการให้ความสำคัญ คำนี้เป็นคำที่ผู้เขียนใช้อยู่ตลอดทั้งเล่ม ทางผู้แปลและบรรณาธิการตัดสินใจใช้คำไทยว่า 'การให้ความสำคัญ' ซึ่งมีความหมายครอบคลุมและเข้าใจได้ง่าย

ตอนที่เขาเข้าไปบริหาร ด้วยความที่ยังใหม่กับงาน รวมถึงยังใหม่กับธุรกิจนี้ด้วย เขาถูกทิ้งให้ต้องหาหนทางยื้อชีวิตองค์กรและไม่แน่ใจว่าจะต้องทำอะไรกับ ยอดขายที่ตกต่ำจนถึงขีดสุดแล้วของบริษัท จนกระทั่งของขวัญอันน่าประหลาดใจ จากหลานชายช่วยให้เขาได้ค้นพบว่าในองค์กรของเขา การให้ความสำคัญคือ ส่วนผสมสำคัญที่ขาดหายไป ส่วนผสมที่จะมาช่วยพลิกสถานการณ์ต่างๆ สำหรับ ตัวเขาเอง สำหรับทีม และสำหรับภาพรวมทั้งหมดของแอปปี เฟซ ทอยส์ด้วย

ผมอยากเล่าเรื่องนี้เพราะผมได้เห็นแล้วว่าการให้ความสำคัญนั้นสร้าง ผลกระทบได้ยิ่งใหญ่ขนาดไหน ผมยังได้เห็นมากับตาอีกเหมือนกันว่าเกิด ความวายป่วนได้แค่ไหนเมื่อมันขาดหายไปจากชีวิตคนเรา จากทีม หรือแม้กระทั่ง จากองค์กรขนาดมหึมา คนส่วนใหญ่คิดว่าการให้ความสำคัญคือเรื่องฟิสิกส์ดึกดำบรรพ์ ที่ทั้งหลายที่แหวดวงธุรกิจใช้พูดถึง ในการพยายามทำให้พนักงานมีความสุข แต่ถ้า คุณใช้มันอย่างถูกต้อง การให้ความสำคัญจะส่งผลต่อคุณมากมายมหาศาล ยิ่งกว่านั้น พุดต่างๆ ว่าถ้าคุณให้ความสำคัญและชื่นชมในสิ่งที่พวกเขา*ควร*ที่จะได้รับ ถ้าคุณแสดงความขอบคุณด้วยความจริงใจ และรับรู้ถึงสิ่งพิเศษต่างๆ ที่ผู้คนมอบให้แล้วละก็ คุณจะสามารถสร้างผลลัพธ์ที่แท้จริงให้เกิดขึ้นได้ และ ในขณะที่เดียวกันคุณจะช่วยยกระดับจิตวิญญาณของทุกคนที่เกี่ยวข้อง มันเป็น ความรู้สึกที่ดีจริงๆ นะครับกับการที่คนเราได้รับความสำคัญ และมันก็เป็น ความรู้สึกที่ดีไม่แพ้กันเลยเมื่อคุณได้เป็นผู้ให้ความสำคัญ หลายครั้งมันรู้สึกดี ยิ่งกว่าซะด้วยซ้ำ

การให้ความสำคัญสามารถสร้างผลกระทบในแง่บวกได้มากมาย แต่ผม ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่ามันถูกใช้น้อยมากในการทำธุรกิจ รวมถึงในการใช้ชีวิตด้วย ผมมองว่ามันคืออาชญากรรมเลยทีเดียวนะ ตามที่คุณจะได้รับรู้จากเรื่องราวต่อไปนี้ การนำการให้ความสำคัญไปใช้นั้นไม่ใช่เรื่องยากเลย มันไม่ได้มีค่าใช้จ่ายราคาแพง คุณไม่ต้องมีปริญญาบริหารธุรกิจ และไม่ต้องอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจถึงจะ

ใช้มันได้

ผมรู้ว่านี่คือความจริงเพราะผมได้เห็นและได้ใช้มันมาแล้วเมื่อครั้งที่ผมและทีมช่วยกันสร้างแบรนด์ Yum! ให้กลายเป็นหนึ่งในบริษัทร้านอาหารที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก บริษัทแห่งนี้ดำเนินกิจการใน 125 ประเทศ และมีพนักงานเกือบ 1.5 ล้านคน เพราะฉะนั้นผมไม่ได้เห็นเพียงแค่ว่าการให้ความสำคัญนี้เป็นเรื่องที่ใช้ได้ผลเท่านั้น แต่มันยังได้ผลในสเกลระดับใหญ่ยักษ์ และกับผู้คนที่มีความแตกต่างหลากหลายจากทั่วโลกด้วย อันที่จริง เรื่องราวที่คุณกำลังจะได้อ่านก็เขียนขึ้นมาจากประสบการณ์จริงตลอดช่วงชีวิตการทำงานของผมในฐานะผู้นำองค์กรขนาดมหึมาแห่งนี้นั่นแหละครับ

เรื่องราวนี้มาจากประสบการณ์ส่วนตัวของผมก็จริง แต่ไม่ได้หมายความว่า คุณจะต้องเป็นผู้นำอยู่ในบริษัทขนาดใหญ่ถึงจะได้ประโยชน์จากเรื่องนี้ การให้ความสำคัญนั้นใช้ได้ผลกับผู้นำในทีมขนาดเล็กไม่ต่างกับที่มันได้ผลกับกรรมการของบริษัทวิสาหกิจเลยก็เดี๋ยวนั้น มันใช้ได้ผลกับบุคคลที่ไม่ได้อยู่ในตำแหน่งผู้นำองค์กรด้วยซ้ำไป กระทั่งนอกแวดวงธุรกิจ สำหรับพ่อแม่ คุณครู กลุ่มชุมชน ทีมกีฬา ไม่ว่าใครก็ตาม สิ่งสำคัญที่จะต้องเข้าใจเกี่ยวกับการให้ความสำคัญก็คือ มันเป็นเรื่องที่ดีสำหรับคนทุกคน ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใคร ทำอะไร หรือมาจากไหนก็ตาม

หากจะมีสักข้อความหนึ่งที่ผมหวังจะให้คุณได้ไปจากหนังสือเล่มนี้ก็คือ ไม่ว่าคุณจะเป็นใครหรือทำอะไร คุณมีพลังที่จะใช้การให้ความสำคัญเพื่อช่วยสร้างความแตกต่างในชีวิตให้ผู้คนและสิ่งนี้ทำได้ทุกวัน คุณมีพลังที่จะแสดงให้เห็นว่ามีใครบางคนกำลังมองดูพวกเขาอยู่ มีใครบางคนใส่ใจ และสิ่งที่พวกเขาทำอยู่นั้นมีความสำคัญอย่างแท้จริง คุณมีพลังที่จะช่วยเหลือคน ทีม และองค์กรให้เข้าถึงศักยภาพที่พวกเขามี ไม่ว่าคุณจะทำเพื่อผลกำไรสุทธิของบริษัทซึ่งติดหนึ่งใน 500 ของนิตยสารฟอร์จูน หรือเพื่อคุณภาพชีวิตของลูกๆ คุณเอง

วิธีการใช้ก็ไม่ได้แตกต่างกัน ถ้าคุณใช้การให้ความสำคัญจนกลายเป็นเรื่องปกติธรรมดาในชีวิตแล้วละก็ คุณจะสามารสร่างแรงบันดาลใจให้ผู้คนทำสิ่งยิ่งใหญ่และความพึงพอใจที่คุณจะได้รับเมื่อคุณได้เห็นผู้คนเข้าถึงขีดสุดของศักยภาพที่พวกเขามีด้วยความช่วยเหลือจากคุณ...นั่นแหละคือช่วงเวลาแห่งการต้องมนตร์ของแท้เลยละครับ

นี่เป็นหนังสือสำหรับทุกคนที่อยากสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คน ได้เห็นผลลัพธ์ได้เต็มเต็มจิตวิญญาณ ถ้ามจริง ใครบ้างจะไม่อยากทำสิ่งเหล่านี้กันละ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมันสามารถนำมาใช้และก่อให้เกิดความสำเร็จได้ง่ายดายขนาดนี้

จนถึงตอนนี้เรื่องเดียวที่ผมครุ่นคิด คำถามสำคัญเพียงหนึ่งเดียวที่เหลืออยู่ก็คือทำไมใครต่อใครถึงไม่ใช้การให้ความสำคัญให้มากกว่านี้กันนะ

ส่วนที่ 1

ปัญหาเรื่องบ๊อบ

บทที่ 1

เจฟฟ์ จอห์นสันรู้สึกกระสับกระส่ายเล็กน้อยเมื่อขับรถมาตามถนนที่ไม่คุ้นเคยบนเส้นทางรอบนอกเมืองคลีฟแลนด์ เขาเคยมาที่นี่เมื่อไม่กี่ปีก่อนหน้านี้เอง แต่ที่นี้ดูเปลี่ยนไปจากเดิม พื้นที่ที่เคยอยู่ห่างไกลตัวเมืองกลายเป็นย่านการค้าจอแจ เต็มไปด้วยอาคารสำนักงาน ร้านอาหาร มีกระทั่งสตาร์บัคส์อยู่ที่หัวมุมถนน เขามองเห็นจุดหมายปลายทางได้แต่ไกล กลุ่มตึกสีเทาทอดตัวเหยียดยาวซึ่งเป็นสถานที่ตั้งโรงงานผลิตสินค้าของบริษัทแฮปปี้ เฟซ ทอยส์นั่นเอง

เจฟฟ์เพิ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นซีอีโอของแฮปปี้ เฟซ ทอยส์ได้เพียงเดือนเดียว มันเป็นตำแหน่งที่เขาไม่เคยคิดว่าจะต้องมารับช่วง ณ จุดนี้ของชีวิต แต่ทั้งหมดเป็นเพราะสถานการณ์พาไป สำหรับเจฟฟ์ แฮปปี้ เฟซ ทอยส์เป็นมากกว่าธุรกิจธรรมดา เพราะมันคือธุรกิจของครอบครัว คือมรดกตกทอดของตระกูล สภาพกิจการในตอนนี้เรียกว่าอยู่ในขั้นวิกฤต และเขาก็เป็นคนในตระกูลจอห์นสันเพียงคนเดียวเท่านั้นที่อยู่ในสถานะที่พอจะทำอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้

แฮปปี้ เฟซ ทอยส์เริ่มต้นกิจการในปี 1953 โดยปู่ของเจฟฟ์ ผู้ทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อปลูกปั้นมันจากโรงงานขนาดกระจอยร่อยที่ผลิตสินค้าเพียงชนิดเดียว จนกลายเป็นอุตสาหกรรมของเล่นระดับนานาชาติ พ่อของเจฟฟ์เข้ามารับช่วงต่อในช่วงปลายยุค 80 หลังจากทีปู่ปลดเกษียณ พ่อขยายกิจการ

ออกไปใหญ่โตยิ่งขึ้นกว่าเดิมจนกลายเป็นผู้นำในอุตสาหกรรมนี้อยู่หลายปี ช่วงที่เรียน ม.ปลาย และมหาวิทยาลัย เจฟฟ์มักใช้เวลาในช่วงฤดูร้อนเข้ามาทำงานในห้องจดหมายของบริษัท แต่หลังจากเรียนจบ เขาก็เลือกที่จะออกไปสร้างเส้นทางอาชีพของตัวเอง เจฟฟ์ย้ายไปยังแคลิฟอร์เนียเพื่อทำงานกับบริษัทซอฟต์แวร์ เขาไปได้สวยทีเดียวกับงานด้านเทคโนโลยี และคิดเสมอว่าเขาจะเกษียณตัวเองที่นั่น การกลับมาทำธุรกิจของครอบครัวไม่เคยอยู่ในความคิดเขาเลยแม้แต่น้อย แต่การตายของพ่อเมื่อไม่กี่เดือนก่อนทำให้เขาจำต้องทำเช่นนี้

พ่อของเจฟฟ์จากไป กิจการต้องสะดุดลง ไม่มีทายาทคนไหนพร้อมเข้ามาทำหน้าที่แทน การสูญเสียพ่อก็นับว่ายากพอแล้ว เจฟฟ์ไม่อาจสูญเสียแอปปี เฟซ ทอยส์ไปด้วยอีก และเขาก็ไม่เชื่อว่าจะมีใครใส่ใจกับความสำคัญของโรงงานแห่งนี้มากเท่าเขา ด้วยเหตุนี้ เมื่อเขาเริ่มได้ยินข่าวลือว่าบอร์ดบริหารของบริษัทกำลังคิดจะขายธุรกิจนี้ทอดตลาด เขาก็ตัดสินใจได้ทันที เจฟฟ์ลาออกจากงานในแคลิฟอร์เนียแล้วย้ายมาซิคาโก ซึ่งเป็นเมืองที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของบริษัท พร้อมเต็มທີ່ที่จะเดินตามรอยเท้าพ่อในฐานะซีอีโอของธุรกิจครอบครัว

เจฟฟ์เชื่อเต็มหัวใจว่านี่คือสิ่งที่ถูกต้อง แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ใช่ว่าการตัดสินใจที่ง่ายเลย เขาและภรรยาอาศัยอยู่ที่แคลิฟอร์เนียมาหลายสิบปี ลูกสาวของพวกเขาเติบโตที่นั่นและครอบครัวของเธอก็ยังอาศัยอยู่ใกล้ๆ กัน การต้องจากมาเช่นนี้จึงเป็นเรื่องยากลำบากสำหรับทุกคน เจฟฟ์หวังว่าการเสียสละคราวนี้จะคุ้มค่า หว่าโซ่คร้าย เพราะไม่ใช่ทุกคนที่แอปปี เฟซ ทอยส์จะตื่นเต้นดีใจกับการที่เขาเข้ามารับช่วงกิจการต่อ

กิจการของแอปปี เฟซ ทอยส์ถดถอยลงอย่างช้าๆ มาเป็นเวลาร่วมทศวรรษแล้ว การแข่งขันที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากต่างชาติและการขาดผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ที่มีนวัตกรรม เป็นเหตุผลหลักๆ ที่ถูกหยิบยกขึ้นมาพูดถึง แม้แต่ช่วงก่อนที่พ่อของเจฟฟ์จะจากไป ทางบอร์ดบริหารก็มีการคุยกันถึงการยกเครื่องบริษัท

ครั้งใหญ่ รวมถึงการหาคนเก่งหน้าใหม่ๆ เข้ามาทำงาน บริษัทมีปัญหาเรื่องสถานะทางการเงินอย่างเห็นได้ชัด แต่เจฟฟ์ไม่แน่ใจนักว่าบอร์ดบริหารมีวิสัยทัศน์ที่ถูกต้องในการจัดการกับปัญหานี้ ต้องขอบคุณที่เขาได้รับหุ้นถึง 49 เปอร์เซ็นต์เป็นมรดกตกทอดจากพ่อ เพราะนั่นทำให้เสียงของเขาต่งพอที่บอร์ดบริหารจะต้องรับฟัง

แต่ถึงอย่างนั้น เมื่อเขาเสนอตัวเป็นผู้รับช่วงกิจการต่อ ทางบอร์ดกลับไม่เห็นดีเห็นงามด้วยสักเท่าไร พวกเขาไม่คิดว่าเจฟฟ์ซึ่งไร้ประสบการณ์ในธุรกิจของเล่นจะเป็นตัวเลือกที่ดี ในห้วงเวลาแห่งความกล้าหาญหรือไม่ก็สิ้นหวัง (เขาไม่แน่ใจว่าอย่างไหนเหมือนกัน) เจฟฟ์เสนอกับทางบอร์ดบริหารอย่างท้าทายว่า "ขอเวลาผมปีเดียว ถ้าผมไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรต่อมิอะไรและทำให้บริษัทกลับมาเข้าที่เข้าทางตามระยะเวลาที่ขอได้ ถึงตอนนั้นค่อยไล่ผมออกแล้วจะเอาใครก็ตามที่พวกคุณอยากได้มาลุยได้เลย ผมจะไม่ค้ำพวกคุณอีก"

ด้วยเหตุนี้บอร์ดบริหารเลยยอมให้เขาได้งานนี้มา แต่ปัญหาก็คือเจฟฟ์ยังคิดไม่ออกเลยว่าเขาจะรักษามันไว้ได้อย่างไร

โรงงานในคลีฟแลนด์ที่เขา กำลังมุ่งหน้าไปนี้คือสถานที่ที่ที่แฮปปี้ เฟซ ทอยส์เริ่มต้นกิจการเป็นครั้งแรกเมื่อกว่าหกสิบปีที่แล้ว มันถูกใช้เป็นสำนักงานใหญ่และโรงงานผลิตเพียงแห่งเดียวของบริษัทนับแต่นั้นมา เมื่อธุรกิจเริ่มขยายตัว อะไรต่างๆ ก็เริ่มเปลี่ยนไป แฮปปี้ เฟซ ทอยส์เติบโตขึ้นจนกลายเป็นบริษัทระดับนานาชาติ หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านต่างๆ ของบริษัทย้ายไปอยู่ในตึกสำนักงานอันโอ้อ่าที่ชิคาโกแทน โรงงานลำสมัยผุดขึ้นในจีนและเม็กซิโก ซึ่งเป็นที่ที่สินค้าส่วนใหญ่ของบริษัทถูกผลิตขึ้น ในช่วงเวลานั้นโรงงานในคลีฟแลนด์ก็ค่อยๆ หดตัวลงทีละน้อยและกลายเป็นศูนย์กลางการจัดส่งสินค้าเฉพาะในสหรัฐอเมริกาในที่สุด แต่ถึงจะเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายที่ว่ามา โรงงานแห่งนี้ก็ยังคงเปิดดำเนินการ อันที่จริงมันยังคงผลิตสินค้าตัวเอกชิ้นแรกที่แฮปปี้ เฟซ ทอยส์

วางจำหน่ายอยู่ด้วยซ้ำ 'เครซี่ เพสต์' ดินน้ำมันสีสันสดใสที่เด็กๆ ในอเมริกาทุกคนจะต้องเคยเล่นในช่วงยุค 50-60 ถึงตอนนี้เครซี่ เพสต์จะไม่ใช่ที่นิยมมากเท่าที่มันเคยเป็น แต่มันก็ยังมีคุณค่าในฐานะของเล่นที่ทำให้รำลึกถึงอดีตได้เสมอ

เจฟฟ์ต้องตัดสินใจในเรื่องพนักงานที่เดียวในฐานะซีอีโอ โรงงานที่คลีฟแลนด์เผชิญกับภาวะการดิ้นรนต่อสู้อะหลาหลายปี และบอร์ดบริหารก็เห็นว่าถึงเวลาแล้วที่มันควรปิดตัวลงเสียที เจฟฟ์ค่อนข้างเห็นด้วยในเรื่องนี้ เพราะตัวเลขต่างๆ บ่งบอกชัดเจน แต่เขาก็ตัดสินใจว่าจะรอดูอีกหน่อยในนาทีสุดท้าย ถ้าเขาจะต้องทำลายชิ้นส่วนทางประวัติศาสตร์ของบริษัทและเศษเสี้ยวมรดกตกทอดของครอบครัวขึ้นนี้ลง รวมถึงทำให้คนนับร้อยต้องตกงาน อย่างน้อยสิ่งที่เขาน่าจะทำก็คือการลองมาเยี่ยมเยือนมันดูสักครั้งก่อน

นี่เป็นการตัดสินใจครั้งแรกของเขาในฐานะซีอีโอ แม้ใครต่อใครจะไม่ค่อยเห็นด้วยนัก อันที่จริงเจฟฟ์แอบได้ยินเหล่าผู้บริหารรุ่นใหญ่ของบริษัทหลายคนบ่นกันว่านี่เป็นการกระทำที่เสียสติและเสียเวลาเปล่าๆ เพราะความล้มเหลวของโรงงานในคลีฟแลนด์ที่เห็นๆ กันอยู่เป็นเพียงยอดภูเขาน้ำแข็ง ยังมีปัญหาอีกมากมายข้างใต้มันให้สะสางเพื่อที่จะกอบกู้แอปปี เพซ ทอยส์ให้กลับมาเข้าที่เข้าทาง ในฐานะผู้นำคนใหม่ เจฟฟ์ไม่อยากให้ใครเห็นว่าเขาลำบากใจที่จะต้องตัดสินใจเรื่องยากๆ นี้ สักขัตญาณบอกเพียงว่านี่คือสิ่งที่เขาต้องทำ เขาไม่ได้ตั้งความหวังอะไรไว้มากมายนักกับการมาที่นี้ อย่างน้อยก็แค่อยากเข้าใจให้มากขึ้นว่าความผิดพลาดและปัญหาเกิดขึ้นมาได้อย่างไร ถ้าสุดท้ายเขาจะต้องปิดโรงงาน ก็ขอให้เขาได้ทำมันอย่างมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน และมันเ็นใจตัวเองได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนดีแล้ว

เมื่อเขาเลี้ยวรถเข้าไปในลานจอดรถของโรงงานที่มีป้ายเก่าๆ ฉาบสีแตกล่อนเขียนว่า 'แอป- เซ ทอ ส์' เจฟฟ์อดคิดไม่ได้จริงๆ ว่าบรรดาผู้ที่ตั้งข้อสงสัยทั้งหลายอาจเป็นฝ่ายถูก เขากำลังทำเรื่องผิดพลาดอย่างมหันต์

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624386.html>